

krachten zonken de Provinciën weg in een steeds dieper wordende slaap, die zich aarzelend nog en geremd herkennen deed als de slaap van de dood. Merkbaar was dat in de steden, minder op het land. Daar vloeiden de dagen als een klare beek in Gods ondoordenkbare eeuwigheid en lieten spoor noch teeken na, tenzij in de eeuwig-onrustige harten der menschen. Goede jaren, slechte jaren, rijkdom, armoede..... de weegschaal schommelde zonder ooit tot rust te komen.

En temidden van die bedrijvigheid legde de oude Bartel-boer het hoofd neer en stierf in den jare 1714.

Nele bestierde van toen af aan de hoeven, ging over het vee, bewaarde de gele en zilveren schijven in de kast en handelde als een man. En naarmate de jaren vergingen, werd haar rug krommer, haar gang zekerder, haar wangen taniger. Maar zij handelde als een man en de hoeven van den Bartel-boer lagen vast in haar handen.

Tien jaar.....

Nele kocht land en vee, de rijkdom van de Bartel-hoeven reikte aan het legendarische, de voorspoed tot het ongelooflijke. De veepest kwam nog eens als een donkere vloed, maar zij ging de Bartel-hoeven voorbij. De zwarte pokken wetten de zeis van de dood, maar op de Bartelhoeven viel halm noch aar. Het water kwam, Gods goedheid schutte kennelijk de hoeven.....

En Nele werd gedurig krommer, gedurig ouder,

haar stem verroestte en beefde met krasserig geluid, haar handen verschrompelden en kregen steeds meer de wreede vorm van haviks-klauwen. Maar de gouden rijders en zilveren daalders hoopen zich steeds weer op.....

En toch.....

Twintig jaar had Nele gewacht, toen men zegde dat ze simpel werd. Maar dat was niet zoo, zij zag alleen maar dingen, die anderen niet konden zien, omdat geen van hen zoo had verlangd als zij. Doch hoe dit ware, een verre neef kwam en nam Nele het bestuur der hoeven uit de krom-klauwige handen en zijzelve werd verbannen naar het kleine opkamertje.

En daar zat zij dan aan het venster, het magere lichaam voorover-gebogen of stond aan de poort, bewegingloos, wachtend.....

Tot men haar vond voor het venster, dood.....

's Avonds als de zon daalt en haar licht valt door de kleine ruitjes op het Westen, dan flikkert het staal van de degen en vloeit er een lichte schijn van de kling op het donkere eikenhout van de wand.

Misschien is het verhaal van Jonker Slagzwaard maar een verzinsel, maar soms..... soms als het verhaal weer wordt gedaan aan iemand die het nog niet kende, dan schijnt het wapen te beven als werd het beroerd door een vaardige hand.

J. OTTO

GOUD, WIEROOK EN MIRRE

„Kind, neem ons goud. Het bracht ons boze lust,
demonisch is de macht van zijn geflonker,
ons drijft de nijd, wij zijn beroofd van rust,
sinds wij dit noodlot dolven uit het donker.

En wierook, rein aroom, die wij devoot
branden voor òns in overmoed verheven,
maar grauwte zijn gloed, dan vlamt weer op de nood
van heel dit arm, aan d'aard verloren leven.

En mirre, bittere balsem, door wier kracht
het dode lichaam levens schijn kan dragen,
maar wie helpt onze ziel! geen mensenmacht
kan ooit het leven uit de dood doen dagen.”

Zo spraken zij, en 't wonder werd gezien:
Hij nam hun zonden als begeerde gaven.....
Licht was hun loop, toen zij als vrije liën
zich langs een andre weg naar huis begaven.

B. A. SCHOTEL